

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 25 kwietnia 2013 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Ireneusz Piasecki</i>
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Anna Dąbrowska-Puszkiewicz</i>
	<i>Członek GKO:</i>	<i>Piotr Gryśka (spr.)</i>
Protokolant:		Bartosz Głuszko

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Roberta Wydry,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2013 r. odwołania wniesionego przez Obwinionego (...) odwołania od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Warszawie z dnia 10 stycznia 2013 r. sygn. akt RKO.5011.84.2012, w zakresie w którym uznano Obwinionego (...) - pełniącego w czasie popełnienia zarzucanego czynu funkcję Sekretarza Uczniowskiego Klubu Sportowego (...), winnym popełnienia naruszeń dyscypliny finansów publicznych określonych:

1. w art. 9 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na nierozliczeniu w terminie do 30 stycznia 2010r. dotacji celowej w kwocie 50.000,00 zł z przeznaczeniem na realizację zadania publicznego pn.: „szkolenie i współzawodnictwo sportowe, szczególnie dzieci i młodzieży”, udzielonej z budżetu Miasta (...) na podstawie umowy Nr UD-VIII-WSR-B/VIII/2/2/46/172/2009/58 z dnia 4 maja 2009r., zawartej pomiędzy Miastem (...), a Uczniowskim Klubem Sportowym (...), co jest sprzeczne z § 8 ust. 2 ww. umowy, wg którego Klub winien złożyć sprawozdanie końcowe z realizacji zadania w terminie do 30 stycznia 2010r.; co stanowi naruszenie art. 16 ust. 1 w zw. z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010r. Nr 234, poz. 1536 z późn. zm.),

2. w art. 9 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na niedokonaniu w terminie do dnia 14 stycznia 2010r. zwrotu na rachunek bankowy Miasta (...) dotacji w kwocie 38.667,40 zł, co jest sprzeczne z § 9 ust. 2 ww. umowy, wg którego środki z dotacji niewykorzystane na finansowanie dotowanego zadania w terminie do 31 grudnia 2009r., podlegają zwrotowi do 14 stycznia 2010r.; co stanowi naruszenie art. 145 ust. 1 pkt 1 i art. 190 ustawy z dnia 30 czerwca 2005r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104 z późn. zm.), a obecnie art. 252 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.).

Komisja Orzekająca I instancji wymierzyła Obwinionemu karę pieniężną w wysokości 2.716,71 zł oraz obciążyła obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w wysokości 291,71 zł.

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych:

1. uchyla zaskarżone orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji w zakresie wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 2716,71 zł;

2. na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy odstępuje od wymierzenia kary;

3. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy utrzymuje w mocy orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji w pozostałym zakresie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 10 stycznia 2013 r. Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Warszawie (dalej zwanej RKO), po ponownym rozpatrzeniu sprawy w wyniku orzeczenia GKO z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt BDF1/4900/26/24/12/509, uznała (...) – pełniącego w czasie popełnienia zarzucanego czynu funkcję Sekretarza Uczniowskiego Klubu Sportowego (...), winnym popełnienia naruszeń dyscypliny finansów publicznych określonych:

1) w art. 9 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (dalej zwaną ustawą), polegającego na nierozliczeniu w terminie do 30 stycznia 2010 r. dotacji celowej w kwocie 50.000,00 zł z przeznaczeniem na realizację zadania publicznego pn.: „szkolenie i współzawodnictwo sportowe, szczególnie dzieci i młodzieży”, udzielonej na podstawie umowy z dnia 4 maja 2009r., zawartej pomiędzy Miastem (...), a Uczniowskim Klubem Sportowym (...), co było sprzeczne z § 8 ust. 2 przywołanej umowy, wg którego Klub winien złożyć sprawozdanie końcowe z realizacji zadania w terminie do 30 stycznia 2010 r., czym naruszył art. 16 ust. 1 w zw. z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie,

2) w art. 9 pkt 3 ustawy, polegającego na niedokonaniu w terminie do dnia 14 stycznia 2010 r. zwrotu na rachunek bankowy Miasta (...) dotacji w kwocie 38.667,40 zł, co było sprzeczne z § 9 ust. 2 przywołanej umowy, wg którego środki z dotacji niewykorzystane na

finansowanie dotowanego zadania w terminie do 31 grudnia 2009 r., podlegają zwrotowi do 14 stycznia 2010 r.; czym naruszył art. 145 ust. 1 pkt 1 i art. 190 ustawy z dnia 30 czerwca 2005r. o finansach publicznych, która obowiązywała w chwili popełnienia czynu, a obecnie art. 252 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Za przypisane naruszenia dyscypliny finansów publicznych komisja orzekająca pierwszej instancji wymierzyła Obwinionemu karę pieniężną w wysokości 2.716,71 zł oraz obciążyła obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w wysokości 291,71 zł. Tym samym orzeczeniem komisja orzekająca pierwszej instancji uniewinniła Obwinionego od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 9 pkt 2 ustawy, polegającego na nierozliczeniu dotacji celowej w kwocie 38.667,40 zł.

RKO, uwzględniając wytyczne Głównej Komisji Orzekającej (dalej zwanej GKO), ustaliła i stwierdziła co następuje.

Uczniowski Klub Sportowy (...) otrzymał dotację celową w kwocie 50.000 zł na realizację zadania publicznego pn.: „szkolenie i współzawodnictwo sportowe, szczególnie dzieci i młodzieży”.

Zgodnie z postanowieniami umowy, Klub winien złożyć sprawozdanie końcowe z wykonania zadania w terminie do 30 stycznia 2010 r., środki z dotacji zobowiązany był wykorzystać do 31 grudnia 2009 r., a niewykorzystane w tym terminie, podlegały zwrotowi do 14 stycznia 2010 r.

Klub złożył sprawozdanie końcowe z realizacji zadania w dniu 26 lutego 2010 r. Oznacza to, że Klub nie przedłożył w terminie wymaganego sprawozdania dotyczącego rozliczenia dotacji celowej w kwocie 50.000 zł, co jest sprzeczne z 8 ust. 2 ww. umowy, wg którego Klub winien złożyć sprawozdanie końcowe z realizacji zadania w terminie do 30 stycznia 2010 r.

Ponadto Klub nie dokonał w terminie zwrotu dotacji celowej w kwocie 38.667,40 zł, co było sprzeczne z 9 ust. 2 ww. umowy, zgodnie z którym środki z dotacji niewykorzystane na finansowanie dotowanego zadania w terminie do 31 grudnia 2009 r. podlegają zwrotowi do 14 stycznia 2010 r. W związku z powyższym w dniu 10 maja 2010 r. (...), działając z upoważnienia Prezydent (...) wydał decyzję określającą przypadającą do zwrotu część dotacji. Opisane wyżej czyny stanowią naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 9 pkt 2 i 3. ustawy.

RKO stwierdziła, że odpowiedzialnością za naruszenie dyscypliny finansów publicznych zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy objęte są osoby wykonujące w imieniu podmiotu niezaliczanego do sektora finansów publicznych, któremu przekazano do wykorzystania lub dysponowania środki publiczne, czynności związane z wykorzystaniem tych środków lub dysponowaniem tymi środkami.

Odpowiedzialność Obwinionego, na podstawie art. 4 pkt 4 obecnie art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy, wynika z faktu otrzymania przez jednostkę środków publicznych w formie przewidzianej przez ustawę finansów publicznych (w formie dotacji). Na gruncie ustawy odpowiedzialności tej podlega osoba, niekoniecznie związana z sektorem finansów publicznych, jeśli spełnia podstawową przesłankę, tj. osobiście lub jako członek organu kolegialnego dysponuje, zarządza lub w jakikolwiek inny sposób ma wpływ na posiadane lub przekazywane środki publiczne.

Zgodnie z umową, dotację otrzymał Uczniowski Klub Sportowy i na tym Klubie ciążył obowiązek złożenia rozliczenia i dokonania zwrotu dotacji. W jego imieniu uprawnione i zobowiązane do tegoż były stosowne organy.

Na podstawie Ramowego Statutu Uczniowskiego Klubu Sportowego (...) ustalono, iż organem reprezentującym Uczniowski Klub Sportowy jest Zarząd. W myśl § 19 ust. 4 Statutu, w okresie pomiędzy posiedzeniami Zarządu jego uprawnienia przysługują Prezesowi działającemu wspólnie z Sekretarzem. Z § 20 ust. 4 Statutu wynika, iż do zadań Zarządu należy „zarządzanie majątkiem i funduszami Klubu zgodnie z obowiązującymi przepisami”.

Obwiniony, będąc osobą wchodzącą w skład organu Klubu i wykonującą w imieniu podmiotu niezaliczonego do sektora finansów publicznych, któremu przekazano do wykorzystania środki publiczne (dotację), czynności związane z wykorzystaniem tych środków, był odpowiedzialny za wykorzystanie środków publicznych oraz ich rozliczenie zgodnie z przepisami ustawy o finansach publicznych oraz postanowieniami zawartej z Miastem (...) umowy. W przedmiotowej sprawie nie ma znaczenia, kto umowę o przyznanie dotacji lub rozliczenia podpisze. Sfałszowanie podpisu na umowie, bądź jak twierdzi Obwiniony na rozliczeniach dotacji nie może automatycznie zwalniać z odpowiedzialności za nierozliczenie dotacji oraz niedokonanie jej zwrotu.

Jest faktem bezspornym, iż obwiniony pełnił funkcję Sekretarza Klubu, a w okresach pomiędzy posiedzeniami Zarządu był zobowiązany, wspólnie z Prezesem, do realizacji uprawnień przysługujących Zarządowi. Zatem to na obwinionym oraz na Prezesie Klubu ciążyło rozliczenie otrzymanej dotacji i dokonanie zwrotu części dotacji określonej decyzją.

W ocenie RKO, Obwiniony zgodził się na pełnienie funkcji Sekretarza, a zatem jego obowiązkiem było zapoznanie się z zakresem obowiązków, jakie wynikają z pełnieniem tej funkcji. Twierdzenie Obwinionego, iż nikt nie dał mu do przeczytania Statutu Klubu, nie może sankcjonować poczynań naruszających obowiązujące przepisy prawa. Obwiniony zaniechał tych czynności, co skutkowało naruszeniem przez niego przypisanej niniejszym orzeczeniem dyscypliny finansów publicznych. Jak wynika z wyjaśnień Obwinionego jego uwaga była skupiona głównie na trenowaniu dzieci. Nie budzi wątpliwości, że każdy członek Zarządu, w tym Sekretarz, miał obowiązek interesowania się sprawami Klubu i je prowadzić. RKO uznała, iż Obwiniony przyjmując funkcję Sekretarza i zasiadania w Zarządzie godził się na przyjęcie wynikających z tego stanu zarówno praw i obowiązków oraz ich właściwe realizowanie.

Według RKO, przypisane Obwinionemu naruszenie dyscypliny finansów publicznych miało charakter zawiniony poprzez zaniechanie wykonania obowiązków ciężących na Obwinionym. W ocenie RKO, Obwiniony miał możliwość innego zachowania się poprzez zapoznanie z odpowiednimi dokumentami, w szczególności ze Statutem Klubu, poznać swoje prawa i obowiązki, zapoznać się z przepisami ustawy o finansach publicznych i przepisami zawartej umowy dokonując prawidłowego rozliczenia i zwrotu dotacji, co pozwoliłoby Obwinionemu na uniknięcie przypisanej odpowiedzialności. Jak zauważyła RKO w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dla przypisania odpowiedzialności nie ma znaczenia fakt pobierania bądź nie wynagrodzenia za pełnione w zarządzie funkcje.

Za przypisane czyny RKO wymierzyła Obwinionemu łączną karę pieniężną w wysokości 2.716,71 zł, tj. jednokrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, o którym mowa w obwieszczeniu Prezesa GUS z dnia 19 lutego 2010 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w 2009 r. i w drugim półroczu 2009 r. (M.P. Nr 10, poz. 104).

Wymierzając karę, RKO uwzględniła okoliczności łagodzące, jak dotychczasową niekaralność Obwinionego za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, ale również okoliczności obciążające, jak wysokość dotacji podlegającej zwrotowi, która stanowiła 77% przyznanej dotacji, naruszenie przepisów obowiązującego prawa w zakresie gospodarowania środkami publicznymi. Wymierzając karę pieniężną RKO uznała, iż jest to jedyna kara, która spełni swoje cele prewencyjne względem obwinionego, który dysponował środkami publicznymi jako podmiot niezaliczony do sektora finansów publicznych.

Od orzeczenia pierwszej instancji odwołanie, pismem z dnia 4 lutego 2013 r., złożył obrońca Obwinionego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) naruszenie przepisów proceduralnych kpa., skutkujących nieważnością wydanego w sprawie orzeczenia (art. 156 pkt. 2 i 7), tj.:

– art. 89 2 k.p.a., polegające na nieprzeprowadzeniu przez organ rozprawy, mimo iż w niniejszej sprawie obowiązek ten wynika z przepisów prawa. Wobec podejrzania, iż orzeczenie w niniejszej sprawie zostało sporządzone przed rozprawą - stwierdzić należy, że organ nie dopełnił dyspozycji art. 89 1 i 2k.p.a., a więc nie przeprowadził rozprawy w sposób umożliwiający uzgodnienie interesów stron;

– art. 95 k.p.a., polegające na pominięciu wyjaśnienia i ustalenia istotnej dla sprawy okoliczności, czyli nieprzeprowadzeniu prawidłowego postępowania dowodowego i pominięciu końcowego etapu rozprawy, jakim jest wysłuchanie stron. Pominięcie wniosku pełnomocnika Obwinionego o otwarcie zamkniętej rozprawy i dopuszczenie wniosków dowodowych na okoliczność stwierdzenia sfałszowania podpisów na rozliczeniach dotacji i skierowania sprawy do Prokuratury — nie spełnia wymagań zawartych w art. 95 k.p.a., pozbawiając Obwinionego możliwości ustosunkowania się do wyników postępowania dowodowego, stanowiących podstawę ustaleń w zaskarżonym orzeczeniu oraz pozbawiając Obwinionego prawa do wykazania swojej niewinności.

2) naruszenie prawa materialnego w sposób mający wpływ na wynik sprawy, tj.:

– art. 9 pkt 2 ustawy poprzez błędne przyjęcie, że obwiniony jest winnym umyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, polegającego na nierozliczeniu dotacji celowej,

– art. 9 pkt 3 ustawy poprzez błędne przyjęcie, że Obwiniony jest winnym umyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, polegającego na niedokonaniu zwrotu dotacji,

– art. 7 k.p.a. poprzez naruszenie zasady prawdy obiektywnej, która to nakłada na organy administracji publicznej obowiązek podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli,

– art. 77 1 k.p.a., poprzez niezastosowanie zasady, że organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy.

Wniósł o uchylenie orzeczenia RKO i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia w celu uniewinnienia Obwinionego.

W uzasadnieniu odwołania obrońca Obwinionego podniósł przede wszystkim:

1) że Zarząd Uczniowskiego Klubu Sportowego składał się z pięciu osób, a nie tylko z Przewodniczącego czy Sekretarza. W stosunku do pozostałych trzech członków nie podjęto żadnych kroków, mimo iż byli oni odpowiedzialni za sprawy finansowe Klubu w równym stopniu. Zgłoszony przez pełnomocnika Obwinionego wniosek o rozszerzenie zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych wobec osób niewymienionych we wniosku o ukaranie nie został uwzględniony;

2) że należy odróżnić odpowiedzialność członka spółki kapitałowej, gdzie członek ten dostaje odpowiednie wynagrodzenie i za to wynagrodzenie obowiązany jest dbać o całokształt działalności spółki, od odpowiedzialności Obwinionego, który funkcję Sekretarza pełnił społecznie, nie pobierając z tego tytułu żadnego wynagrodzenia. Działalność Obwinionego skupiała się na pracy z młodzieżą, a nie na kwestiach finansowych, którymi zajmował się tylko i wyłącznie Prezes;

3) że Obwiniony w strukturach Klubu pełnił przede wszystkim funkcję trenera, nie będąc wtajemniczonym w działalność 5-osobowego Zarządu, którego pracami kierował Prezes. Nie budzi wątpliwości, że każdy członek Zarządu Klubu, w tym Sekretarz, miał obowiązek interesować się sprawami Klubu i je prowadzić. Jeżeli jednak członek Zarządu został faktycznie odsunięty od prowadzenia spraw Klubu, nawet do tego stopnia, że konieczne podpisy tej osoby na finansowych dokumentach fałszowano, to trudno mówić o możliwości wykonywania przez niego obowiązków w zakresie spraw finansowych. W omawianym stanie faktycznym Obwinionemu nie można przypisać zarówno winy umyślnej, jak i nieumyślnej – nie można bowiem wymagać od Obwinionego dochowania staranności w sytuacji

sfalszowania podpisu Obwinionego i zatajenia samego faktu zawarcia umowy. Nie można pociągnąć do odpowiedzialności za zachowanie sprzeczne z umową, jeżeli umowa ta została podstępnie ukryta, a osoba rzekomo będąca stroną umowy nie miała nawet świadomości jej istnienia;

4) że organ pierwszej instancji naruszył podstawowe zasady rządzące na gruncie postępowania administracyjnego, tj. art. 7 k.p.a., poprzez naruszenie zasady prawdy obiektywnej, która to nakłada na organy administracji publicznej obowiązek podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz art. 77 § 1 k.p.a., poprzez niezastosowanie zasady, że organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy;

5) że zgłoszony przez pełnomocnika obwinionego wniosek o dopuszczenie dowodu na okoliczność sfalszowania podpisu Obwinionego spotkał się z odmową przewodniczącej organu pierwszej instancji, co uznać należy za pozbawienie strony możliwości obrony swych praw;

6) że analiza przebiegu rozprawy pozwala na dokonanie stwierdzenia, iż istnieje uzasadnione podejrzenie, że orzeczenie zapadłe w niniejszej sprawie zostało sporządzone wcześniej. Przewodnicząca Składu Orzekającego dysponowała wydrukiem orzeczenia, mimo że na sali rozpraw nie było żadnych urządzeń, umożliwiających wydrukowanie orzeczenia, a pomieszczenie nie było opuszczane przez członków Składu Orzekającego. Nie było więc żadnej fizycznej możliwości wydrukowania orzeczenia — dlatego też zasadnym jest przypuszczenie, że sporządzone było wcześniej.

Rozpoznając wniesione odwołanie, GKO stwierdziła, co następuje.

W pierwszej kolejności GKO zobowiązana była rozważyć stan prawny, który przyjęty zostanie za podstawę wydawanego w sprawie rozstrzygnięcia. Stosownie bowiem do art. 24 ustawy, jeżeli w czasie orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia tego naruszenia, stosuje się ustawę nową, z tym, że należy stosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia naruszenia, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy. Przepis powyższy ma zastosowanie nie tylko do ustawy będącej podstawą wydawania orzeczenia przez organy orzekające (tj. ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych) ale również do wszystkich ustaw szczególnych, mających znaczenie dla rozpoznania postawionego zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

W dniu 11 lutego 2012 r. weszła w życie nowelizacja ustawy dokonana ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 240, poz. 1429). Przywołana ustawa w zasadniczy sposób zmieniła sposób uregulowania zakresu podmiotowego oraz przedmiotowego odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Ustawa, pozostawiając podstawową zasadę odpowiedzialności, polegającą na konieczności przypisania sprawcy winy w czasie popełnienia czynu, zrezygnowała z rozróżniania działań umyślnych i nieumyślnych oraz regulowania wynikających z tego konsekwencji. Mimo niezmienionego katalogu kar za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, modyfikacji uległy zasady ich wymiaru. Wszystkie te elementy muszą zostać rozważone przy podejmowaniu decyzji o wyborze stanu prawnego będącego podstawą oceny działania Obwinionego.

GKO uznała, że zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy, rozpozna sprawę na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu orzekania. W ocenie GKO, przemawia za tym przede wszystkim fakt, iż Obwiniony jest osobą mieszczącą się w kręgu osób odpowiadających za naruszenie dyscypliny finansów publicznych zarówno w dotychczasowym, jak i w zmienionym stanie prawnym a zakres przedmiotowy czynów przypisanych Obwinionemu orzeczeniem pierwszej instancji nie uległ zmianie (zmiany art. 9 pkt 2 i 3 miały charakter

redakcyjny), nie zmieniły się również przepisy kształtujące sytuację Obwinionego jeżeli chodzi o podstawowe zasady odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania odwołania, GKO stwierdziła, iż nie zasługuje ono na uwzględnienie co do swojej istoty kwestionującej podstawę odpowiedzialności Obwinionego oraz wskazującej na uchybienia, których dopuścić miał się organ orzekający pierwszej instancji.

Przede wszystkim, należy zauważyć, że w postępowaniu w niniejszej sprawie Obwiniony korzystał z pomocy fachowego pełnomocnika – adwokata. Mimo to, większość zarzutów zawartych w odwołaniu wskazuje na naruszenie przez RKO wskazanych przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, które to w postępowaniu w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie mają zastosowania. Wynika to jednoznacznie z uregulowań ustawy, która w sposób pełny reguluje zarówno zasady postępowania, jak i jego tryb. Potwierdzone zostało również w orzecznictwie organów orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz sądów administracyjnych (zob. np. wyrok NSA z 27 czerwca 2012 r., sygn. II GSK 820/11, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, www.orzeczenia.nsa.gov.pl). W sposób oczywisty organ orzekający nie może naruszyć przepisów ustawy, które w danym postępowaniu nie mają zastosowania. Z tego względu GKO nie odniosła się w sposób szczegółowy do zawartych w odwołaniu zarzutów w tym zakresie, ograniczając się do istoty zarzuconych uchybień, które miałyby ewentualnie w sprawie znaczenie, niezależnie od przywołanych przez obrońcę przepisów, z których wywodził on ich obowiązywanie w postępowaniu.

Przede wszystkim GKO potwierdziła ustalenia RKO w zakresie podstawy przypisania odpowiedzialności Obwinionemu za przypisane zaskarżonym orzeczeniem naruszenia dyscypliny finansów publicznych. W ocenie GKO, Obwiniony, jako sekretarz klubu, mieści się w kręgu osób odpowiadających za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, określonym w art. 4 ustawy. Wynika to z brzmienia art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy oraz, przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, postanowień Statutu Uczniowskiego Klubu Sportowego (...), zgodnie z którymi: organem reprezentującym Uczniowski Klub Sportowy jest Zarząd, do którego zadań należy m.in. „zarządzanie majątkiem i funduszami Klubu zgodnie z obowiązującymi przepisami” (§ 20 ust. 4), a w okresie pomiędzy posiedzeniami Zarządu jego uprawnienia przysługują Prezesowi działającemu wspólnie z Sekretarzem (§ 19 ust. 4).

Obwiniony, będąc osobą wchodzącą w skład organu Klubu i wykonującą w imieniu podmiotu niezaliczonego do sektora finansów publicznych, któremu przekazano do wykorzystania środki publiczne (dotację), czynności związane z wykorzystaniem tych środków, był odpowiedzialny za wykorzystanie środków publicznych oraz ich rozliczenie zgodnie z przepisami ustawy o finansach publicznych oraz postanowieniami zawartej z Miastem (...) umowy. W oczywisty sposób Obwiniony zgodził się na pełnienie funkcji sekretarza, a zatem przyjął na siebie obowiązki z niej wynikające. Jak wynika z wyjaśnień Obwinionego w trakcie rozprawy przed GKO, wiedział on, że źródłem utrzymania Klubu początkowo były składki rodziców, a później prezes składał do miasta wnioski o dofinansowanie. Obwiniony wyjaśnił, że po tym jak został sekretarzem w jego działaniach nic się nie zmieniło, skupił się bowiem na działalności trenerskiej. Jak wskazał Obwiniony, „poprzednio sekretarzem był prezes i nie musiał się niczym zajmować”, w związku z tym uznał, że z pełnieniem funkcji sekretarza nie wiążą się żadne obowiązki. W ocenie GKO założenie takie było całkowicie lekkomyślne i skutkować musi zarzutem nie zachowania wymaganej ostrożności.

Dla powyższego ustalenia nie ma znaczenia fakt niepobierania wynagrodzenia za pełnioną funkcję. Jak słusznie wskazała RKO, odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie jest związana z faktem pobierania wynagrodzenia za czynności, z którymi

wiąże się zarzut naruszenia. Nie ma również znaczenia, czy innym osobom został postawiony zarzut, bowiem organy orzekające zobowiązane są do oceny sprawy wyłącznie w zakresie wniosku o ukaranie złożonego przez rzecznika dyscypliny finansów publicznych. Z tych względów GKO potwierdziła podstawowe ustalenie, że przypisane Obwinionemu naruszenia dyscypliny finansów publicznych miało charakter zawiniony poprzez zaniechanie wykonania obowiązków ciążących na Obwinionym.

GKO podzieliła również ustalenie, że w niniejszej sprawie nie ma znaczenia, kto umowę o przyznanie dotacji lub rozliczenia podpisze. Okoliczność ta mogłaby mieć znaczenie na stopień zawinienia, gdyby obwiniony podejmował starania zmierzające do wypełnienia obowiązków ciążących na sekretarzu klubu. Zaniechanie w tym zakresie wskutek przejęcia sposobu zachowania poprzedniego sekretarza powoduje, że nie może mieć ono zasadniczego znaczenia dla zmiany konkluzji w zakresie przypisania odpowiedzialności.

Z tego względu GKO nie uwzględniła również zarzutu odwołania, że zgłoszony przez obrońcę Obwinionego wniosek o dopuszczenie dowodu na okoliczność sfałszowania podpisu Obwinionego spotkał się z odmową przewodniczącej organu pierwszej instancji, co uznać należy za pozbawienie strony możliwości obrony swych praw. Okoliczność kwestionowania podpisu była znana wcześniej, a złożenie wniosku po zamknięciu postępowania dowodowego było spowodowane przyjętą przez obrońcę taktyką procesową. Czyniąc takie założenie, obrońca musi się liczyć z tym, że może okazać się ona nieskuteczna. Ponieważ okoliczność, na jaką został złożony wniosek nie ma znaczenia dla sprawy, RKO słusznie wniosku obrońcy nie uwzględniła.

Nie został również uwzględniony, nie do końca jasno określony, zarzut, że orzeczenie zapadłe w niniejszej sprawie zostało sporządzone wcześniej. Jak podnosi obrońca Obwinionego, przewodnicząca składu orzekającego dysponowała wydrukiem orzeczenia, mimo że na sali rozpraw nie było żadnych urządzeń, umożliwiających wydrukowanie orzeczenia, a pomieszczenie nie było opuszczane przez członków składu, co uzasadnia przypuszczenie, że orzeczenie sporządzone było wcześniej. Za tym stwierdzeniem obrońca wywodzi, że w związku z tym nie została w sprawie przeprowadzona rozprawa. GKO uznaje, że z istnieniem orzeczenia w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych mamy do czynienia wyłącznie w momencie, w którym zostanie ono podpisane przez wszystkich członków składu orzekającego. Do tego momentu możemy mówić wyłącznie o projekcie orzeczenia. Nie oceniając racjonalności takiego działania, GKO dopuszcza możliwość sytuacji, w której organ orzekający przygotowuje projekt w kilku wersjach, a następnie po naradzie przeprowadzanej po postępowaniu dowodowym podpisuje jedną z nich (lub ewentualnie modyfikuje jeden z projektów).

GKO nie podzieliła natomiast argumentów RKO leżących u podstaw wymierzenia Obwinionemu kary pieniężnej. Wszystkie przytoczone wyżej okoliczności sprawy, które nie uzasadniały uniewinnienia Obwinionego muszą mieć wpływ na orzeczenie w zakresie kary. W szczególności GKO uwzględniła sytuację w jakiej znalazł się klub w chwili rezygnacji poprzedniego prezesa i motywy, którymi Obwiniony kierował się przyjmując funkcję sekretarza. Okoliczność, że Obwiniony czuł się przede wszystkim trenerem nie może go ekskulpować od odpowiedzialności za zaniechania wykonania ciążących na nim obowiązków, musi być natomiast uwzględniona przy ocenie całokształtu sprawy. GKO uznała, że Obwiniony – kierując się troską o dalsze funkcjonowanie klubu – przyjął na siebie obowiązki, których wagi sobie nie uświadamiał, oraz że łatwowiernie przyjął, że nie wiąże się z nimi jakiegokolwiek działania i odpowiedzialność. Także okoliczność społecznego pełnienia funkcji i niepobierania za to żadnego wynagrodzenia, mimo że nie zwalnia od odpowiedzialności, powinna zostać uwzględniona przy wymiarze kary. Kara pieniężna przewidziana w przepisach ustawy dotyczy raczej naruszeń o większym ciężarze i szkodliwości dla ładu finansów publicznych. Wynika to również z praktyki orzeczniczej

organów orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Z tego względu wymierzenie kary w wysokości ponad 2 700 zł GKO uznała za zbyt surowe i nie znajdujące uzasadnienia w okolicznościach przytoczonych przez RKO. W szczególności GKO nie podziela sugestii, jakoby wobec osób spoza sektora finansów publicznych jedyną karą spełniającą funkcję prewencyjną była kara pieniężna. Zdaniem GKO, takie myślenie nie wynika z przepisów obowiązujących w tym zakresie.

Z powyższych względów, GKO, uwzględniając również okoliczności, w jakich doszło do podpisania umowy, z której dla Obwinionego wyniknęły określone obowiązki, postanowiła skorzystać z możliwości zastosowania szczególnego rozwiązania przewidzianego w ustawie o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, tj. odstąpienia od wymierzenia mu kary.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.